ΜΑΡΙΟΝ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΖΑ ΠΑΙΓΝΙΩΔΟΥΣ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ

ΑΘΗΝΑ 2026

ΜΑΡΙΟΝ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΖΑ
ΠΑΙΓΝΙΩΔΟΥΣ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ

ΑΘΗΝΑ, 2018-2021

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Maritime blues
Game over
Tritonus diabolica
’Twas brillig
Το φαινόμενο της πεταλούδας
Tranquillas horret aquas
Η οργή του νερού
Galatea v1.0RC
Το κουκλόσπιτο
Αρμονική ταλάντωση
Ασύντακτες συντεταγμένες
Cyborgette
Μίμησις πράξεως
Αληθής ιστορία
Φίδια στον κόρφο του
Ante portas
Εν αναμονή
Μεταξύ 2 πυρών
Μηδένα προ του τέλους
Διαβολική μηχανή
Το μυστικό στον κήπο
Εκρηκτική συνταγή αποτυχίας
Βεντάλια και κατάνα
Bah, humbug
Μπούμερανγκ

******

ΕΞΩΦΥΛΛΟ & ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Μάριον Χωρεάνθη (**DemoFusion/EBMMedia**) – https://ebmmedia.tumblr.com/

******

ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

Βρείτε την Ορτανσία (μυθιστόρημα, Καστανιώτης 2001)
Η εξορία των Αρχαγγέλων (ποίηση, Ιωλκός 2005)
Μαύρος Καθρέφτης (ποίηση, Οι Εκδόσεις των Φίλων 2015)
Μυστική Αλφάβητος (διηγήματα, Αθήνα 2022)
Ψηφία, Ψηφίδες, Ψήγματα (δοκίμια, Αθήνα 2022)
Obliqua (μυθιστόρημα, 24γράμματα 2022)

******

ΣΤΟΝ ΙΣΤΟ

Επίσημες σελίδες συγγραφέα: https://www.spacemxbloom.gr/ – https://spacebloom.neocities.org/

******

ΑΔΕΙΑ ΜΕΤΑΦΟΡΤΩΣΗΣ & ΧΡΗΣΗΣ

Το παρόν ηλεκτρονικό βιβλίο διανέμεται δωρεάν με δημόσια άδεια Creative Commons Attribution-Non Commercial-Share Alike 4.0 (Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Παρόμοια Διανομή 4.0).

MARITIME BLUES*

Κοιμάμαι στον αφρό της θάλασσας. Πικρό και πράσινο, το κύμα με λικνίζει. Μέσα μου κλείνω μια κραυγή. Η γοργόνα με μάζεψε, με περιεργάστηκε καλά καλά, με κούνησε στον αέρα και με ξανάριξε στο νερό. Δεν ξέρει να διαβάζει τις κραυγές. Μα και να 'ξερε, σε τι θα βοηθούσε; Στη στεριά πρέπει να βγω, να ξεβραστώ για να με βρουν. Να ταράξω τους κύκλους της μέρας τους με το αίνιγμά μου. Ποιος με στέλνει και γιατί; Αυτό ούτ' εγώ το ξέρω. Δεν είμαι παρά ένα μπουκάλι που μέσα του κλείνει μια κραυγή και ταξιδεύει κοιμισμένο στον αφρό της θάλασσας.

---

*Συμμετοχή στο Διαγωνισμό Μικρομυθοπλασίας της Ανοικτής Βιβλιοθήκης και της διαδικτυακής πύλης Fractal, με θέμα: *Μήνυμα στο Μπουκάλι*, που έλαβε χώρα στις 9 και 10 Δεκεμβρίου 2017.

GAME OVER*

Ο χοντρός καιροφυλακτούσε κρατώντας έναν μπαλτά και καμαρώνοντας για το χαρτογραφικό του δαιμόνιο. Είχε σχεδιάσει λεπτομερώς και από μνήμης τα υπόγεια του πύργου. Ήξερε με αναμφισβήτητη ακρίβεια πού πήγαινε.

Ήταν δεν ήταν οχτώ χρονών όταν πρωτόπιασε φονικό εργαλείο, αν και μάλλον πρωτόγονο – ένα κλωνάρι από φίκο που το είχε σπάσει ο αέρας. Στους γονείς του είχε έρθει ταμπλάς καθώς τον έβλεπαν ανήμποροι να βαράει μ’ αυτό μέχρι θανάτου τους αποσβολωμένους επισκέπτες. Η μάνα κι ο πατέρας του ήταν δεμένοι στο σαλόνι. Εκείνους τους περιποιήθηκε τελευταίους.

Από τότε, επιστράτευε αφειδώς το εξολοθρευτικό του δαιμόνιο. Είχε αποδεκατίσει τον ανθρώπινο πληθυσμό της περιοχής. Κανείς δεν τολμούσε να ξεστομίσει το παραμικρό μπροστά του. Όλοι στις γύρω πόλεις και χωριά τον έτρεμαν. Κάθε βράδυ γινόταν κι από μια Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου.

Κι όλα αυτά… στην οθόνη του. Γιατί εκτός παιχνιδιού, δεν ήταν παρά ένας καλομαθημένος και φιλήσυχος μαμάκιας που ούτε μυγοσκοτώστρα δεν ήξερε να χειριστεί. Καλά που υπήρχε το

παιχνίδι, για ν’ αποδεικνύει κι αυτός ο ταλαίπωρος ότι δεν ήταν εντελώς χαλβάς. Έστω και στα ψέματα, σ’ ένα παράλληλο κυβερνοσύμπαν από άκακα τρισδιάστατα ομοιώματα ανθρώπων, μπαλτάδων, πύργων και του εαυτού του, σε μια αιματηρή, αλλά άκρως πιο ενδιαφέρουσα αναπροσαρμογή της κοινότυπης και βαρετής προσωπικής του ιστορίας.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *κλωνάρι*, *αφειδής*, *ξεστομίζω*, *ταμπλάς*, *χαρτογραφικός*, *χοντρός*, *καιροφυλακτώ*, *αναμφισβήτητος*, *πρωτοπιάνω*, *Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

TRITONUS DIABOLICA*

Ήταν συνθέτης της μονοτοκίας. Δεν συνήθιζε να ασχολείται με πολλά πράγματα συγχρόνως. Η καντάτα του σε στίχους του Αλφόνσου Λαμαρτίνου με αφορμή την επαίσχυντη επέτειο της Νύχτας του Αγίου Βαρθολομαίου του έτρωγε όλο του το χρόνο.

Ήθελε να είναι όλα στην εντέλεια. Τόσο που να μην μπορεί με κανέναν τρόπο να αμφισβητηθεί η πατρότητα του έργου του. Πάντα ακολουθούσε έναν και μοναδικό δρόμο, αυτόν που θα οδηγούσε στο αρτιότερο δυνατόν και πιο συμπαγές αποτέλεσμα. Γι’ αυτό οι αιφνίδιες εξελίξεις τον είχαν αποσυντονίσει. Πού ακούστηκε να παρεισφρέουν σε κλασικότροπη σύνθεση ρυθμοί και ηχοχρώματα που θύμιζαν προέλαση καουμπόηδων κάτω απ’ τα αλυχτήματα ενός μανιασμένου θρακιά, σε λιβάδια με κοπάδια βουβαλιών και ινδιάνικες καλύβες;

Το μάλλον δύσκαμπτο δημιουργικό του πνεύμα δεν σήκωνε τη συνύπαρξη τόσων ετερόκλητων στοιχείων. Το κοινό ήταν σε γενικές γραμμές ανεκτικό και συγχωρούσε εγκάρδια τα καλλιτεχνικά ατοπήματα, αλλά οι κριτικοί;

Με τις μαύρες αυτές σκέψεις έπεσε για ύπνο και όταν ξύπνησε, είδε με έκπληκτο τρόμο αλλά και ανακούφιση πως όλες του οι παρτιτούρες είχαν μ’ έναν μαγικό τρόπο σβηστεί. Άσπρο, άγραφο χαρτί απ’ όπου δεν είχε ποτέ περάσει το χνάρι, έστω, μιας έμπνευσης. Σε μια παρορμητική έξαρση αυτοαναίρεσης, πήρε το μπλάνκο και έβαψε κατάλευκα όλα τα μαύρα πλήκτρα του πιάνου.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *μονοτοκία, πατρότητα, θρακιάς, προέλαση, εγκάρδιος, δύσκαμπτος, Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου* (πάλι!), *καντάτα, Λαμαρτίνος Αλφόνσος, καουμπόης* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό). *Tritonus Diabolica* (ή *“Diabolus in Musica”*) ονομάζεται στη μουσική το διάστημα τριών τόνων ή 4ης μεγάλης, το οποίο απαγορεύεται από τους κανόνες της δυτικής μουσικής επειδή δεν ακούγεται ιδιαίτερα αρμονικό (χαρακτηριστικό παράδειγμα χρήσης τριτόνου είναι το τραγούδι *Smoke on the Water* των Deep Purple). Το ίδιο ισχύει και για το διάστημα της 3ης μικρής (ή τριημιτόνιο), που απαντάται συχνότατα στη βαλκανική και στην ανατολική μουσική.

’TWAS BRILLIG*

Η προεσπερίδα κυλούσε μέσα σ’ ένα κλίμα συγκρατημένης αδημονίας. Η οικοδέσποινα είχε άγχος γιατί το κυρίως πιάτο δεν είχε πετύχει. Το βούτυρο ήταν ταγκισμένο και ο μάγειρας δεν το είχε πάρει είδηση εγκαίρως. Μα και να το έπαιρνε, δηλαδή, σκασίλα του. Τώρα τελευταία είχε γίνει εξοργιστικά αμελής όσο και αγενής, με μια υπεροψία που έκανε τους πάντες να υποπτεύονται πως σε κάποια βρωμοδουλειά ήταν μπλεγμένος – δεν θα τους ξάφνιαζε αν καμιά μέρα διάβαζαν στις εφημερίδες ότι το είχε σκάσει με τα λεφτά των αφεντικών του και, πιθανότατα, τη νοστιμούλα καμαριέρα για κάποιο εξωτικό νησί. Κι ας μην είχαν προσέξει το στιλέτο που η σκαλιστή λαβή του εξείχε απ’ την τσέπη της άσπρης του ποδιάς.

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Ώσπου να καταφθάσει η εγκληματολογική ομάδα, το πτώμα είχε περιέλθει σε κατάσταση ακαμψίας – ένα θέαμα που η στάση σταύρωσης του νεκρού στη μέση της πολυτελούς σάλας το έκανε ακόμα πιο ανατριχιαστικό. Όταν έσβησαν ξαφνικά τα φώτα, μια παγωμάρα είχε ήδη απλωθεί ανάμεσα στους καλεσμένους, λες και η συμφορά τους είχε φανερωθεί

σαν ομαδικό δυσοίωνο ονείρεμα. Και τώρα που το προαίσθημά τους έβγαινε αληθινό, δεν χρειάζονταν καν το πόρισμα της ιατροδικαστικής έρευνας για να μαντέψουν τον ένοχο.

Όσο οι αστυνομικοί δημοσκοπούσαν μεταξύ των παρευρισκομένων για να συλλέξουν μαρτυρίες και στοιχεία, ο δράστης γλιστρούσε έξω σαν ίσκιος απ’ την πίσω πόρτα, τραβώντας μια τεράστια βαλίτσα με ρόδες. Κανείς δεν τον ξαναείδε, ούτε συνελήφθη ποτέ.

Παραδόξως, τίποτα δεν έλειπε απ’ το σπίτι. Έλειπε όμως η νεαρή καμαριέρα. Στο δωμάτιό της βρέθηκαν ίχνη πάλης και σταγόνες αίμα, που απ’ την εξέτασή τους διαπιστώθηκε κοντινή της συγγένεια με το πτώμα του σαλονιού. Σίγουρα επρόκειτο για μια αλλόκοτη οικογενειακή τραγωδία, που τα αίτιά της παραμένουν αδιευκρίνιστα.

Η οικοδέσποινα ακόμα θρηνεί την παταγώδη αποτυχία εκείνης της βραδιάς, ενώ το ταγκό βούτυρο του κυρίως πιάτου της έχει γίνει έμμονη ιδέα. Μα ο άθλιος ο μάγειρας, να αφήσει να του διαφύγει τέτοια επαίσχυντη λεπτομέρεια – και με τόσο ελαφριά καρδιά να ρεζιλέψει τους εργοδότες του μπροστά στην αφρόκρεμα του κοινωνικού τους κύκλου!

Δεκαοχτώ χρόνια αργότερα, το φυσάει και δεν κρυώνει.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ιατροδικαστικός, προεσπερίδα, σκασίλα, εξέταση, δημοσκοπώ, στιλέτο, ταγκίζω, βρωμοδουλειά, σταύρωση, ονείρεμα* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό). Ο τίτλος είναι οι δυο πρώτες λέξεις από το ποίημα *Jabberwocky* του Lewis Carroll (το “*brillig*” είναι φτιαχτή λέξη του δαιμόνιου γλωσσοπλάστη συγγραφέα και σημαίνει “ώρα για μαγείρεμα”).

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ*

Σε μέρη τόσο πυκνοκατοίκητα, είναι αναπόφευκτες οι επιδημίες. Ειδικά τώρα το φθινόπωρο, με την υγρασία και τα ρεύματα, θερίζουν. Ένα τέτοιο κακό πλάκωσε την πόλη μας πέρσι τέτοιον καιρό. Το πρόβλημα επιδεινώθηκε από τον ερχομό δυο ξένων που δεν μας ενημέρωσαν εγκαίρως για την κατάσταση της υγείας τους. Ήταν δύτες και είχαν κολλήσει πνευμονόκοκκο από το μολυσμένο αέρα που τους έστελνε το μηχανοκάικό τους. Δεν είχαν γίνει όπως έπρεπε οι εργασίες συντήρησης και οι σωλήνες είχαν μείνει ακαθάριστοι για ποιος ξέρει πόσους μήνες.

Όταν οι μισοί πελάτες του ξενοδοχείου όπου κατέλυαν οι νεοφερμένοι έπεσαν άρρωστοι βαριά, έπρεπε να χτυπήσει το πρώτο καμπανάκι του κινδύνου. Αλλά κανείς δεν έδωσε μεγάλη σημασία. Είχαν, βλέπεις, άλλες φούριες. Ετοιμάζονταν για την ετήσια έκθεση προϊστορικών εγκλεισμάτων στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, ένα γεγονός που τα παιδιά το περίμεναν πάντα με λαχτάρα. Τα συνάρπαζε η θέα παράξενων εντόμων, μικρών ερπετών, φύλλων και σπαραγμάτων από κάθε λογής υλικά, φυλακισμένων μέσα στην ιριδιστή ημιδαφάνεια των ορυκτών.

Μα έλα που την τελευταία στιγμή αρρώστησαν και οι διοργανωτές της έκθεσης, πέρα απ’ το ότι μερικά σχολεία έκλεισαν λόγω ασθένειας των διδασκόντων και όλων σχεδόν των μαθητών τους.

Μέσα σε δέκα μέρες, η πόλη είχε κηρυχτεί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Μόνη παραφωνία, το κτήριο όπου στεγαζόταν ο τοπικός ραδιοφωνικός σταθμός. Κανείς από τους εργαζόμενους εκεί δεν είχε παρουσιάσει ούτε καν συμπτώματα αδιαθεσίας. Συνέχιζαν απτόητοι, κεφάτοι και γεμάτοι ενέργεια τις καθημερινές τους εκπομπές, με μια εγωιστική απάθεια που καταντούσε εξοργιστική. Δεν εννοούσαν να κόψουν τις αφιερώσεις τραγουδιών και τις μεταδόσεις πολιτιστικών ειδήσεων απ' όλο τον κόσμο, ενώ οι ακροατές τους, απορροφημένοι στη δυστυχία τους, δεν έδιναν πλέον δεκάρα για τέτοια πράγματα.

Από την άλλη, κανείς δεν είχε την περιέργεια να μάθει την αιτία αυτής της εξαίρεσης. Ο κόσμος παρασύρεται τόσο απ' το ρεύμα ώστε παύει να αντιλαμβάνεται το αντικανονικό. Στο τέλος είχε ξεχαστεί και η ίδια η πηγή της συμφοράς, η άφιξη των δυο δυτών. Οι οποίοι, στην καραντίνα του νοσοκομείου, άκουγαν σκυθρωποί το χαρούμενο, πλημμυρισμένο μουσική πρόγραμμα του ραδιοφώνου και μέσα τους σχεδίαζαν μια ιδιαζόντως αιματηρή εκδίκηση για τον τσαπατσούλη συντηρητή του μηχανοκάικου.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *περίεργος, εγωιστικός, παύω, παραφωνία, έγκλεισμα, πυκνοκατοίκητος, διδάσκω, κόβω, πνευμονόκοκκος, μηχανοκάικο* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό). Ο τίτλος παραπέμπει στη λεγόμενη “Θεωρία του Χάους”.

TRANQUILLAS HORRET AQUAS*

Ήταν ο τρίτος δικηγόρος που είχε εξαφανιστεί για μήνες, πριν τον ανακαλύψουν τα αστυνομικά σκυλιά στην υπώρεια του κατάφυτου λόφου. Ο σκελετός του βρέθηκε καθισμένος σ’ ένα παγκάκι, σε πόζα που έφερνε στο νου το *Στοχαστή* του Ροντέν. Πρέπει να τον έστησαν έτσι μετά θάνατον, όσο το πτώμα ήταν ζεστό ακόμα κι ευλύγιστο, αφήνοντας την υπόλοιπη διαδικασία στα στοιχεία της φύσης. Λίγο πιο πέρα, ένα αξιοθαύμαστα ρεαλιστικό ομοίωμα ναυαγίου εικονογραφούσε κυριολεκτικά την έκφραση “βουλιάξαν τα καράβια του”. Πράγματι, ο μακαρίτης ήταν χρεωμένος ως το λαιμό, τον είχε παρατήσει η γυναίκα του και με όλες σχεδόν τις τελευταίες του υποθέσεις είχε δικαιωματικά κερδίσει τον τίτλο του χασοδίκη.

Το πιο περίεργο ήταν ότι δεν επρόκειτο για αυτοκτονία ούτε για φόνο – έτσι, τουλάχιστον, απεφάνθη προς το παρόν ο ιατροδικαστής. Οι άλλοι δυο αγνοούμενοι παρέμεναν άφαντοι, οπότε δεν ήταν εφικτή μια σύγκριση ή συσχέτιση των περιπτώσεων. Πέρα απ’ την επαγγελματική ιδιότητα, εξάλλου, δεν είχαν μεταξύ τους κανένα άλλο κοινό. Οι εικασίες, βεβαίως, έδιναν και έπαιρναν. Η πιο δημοφιλής θεωρία ήταν ότι η ουσία του θέματος αναφερόταν στην ανικανότητα των λειτουργών της Δικαιοσύνης να ανταποκριθούν στο καθήκον τους αμερόληπτα και

αποτελεσματικά: είτε υπάρχουν είτε δεν υπάρχουν, το ίδιο κάνει. Άλλοι, πάλι, ισχυρίζονταν πως επρόκειτο για το πρώτο μέρος από ένα τρίπτυχο μακάβριων, “ζωντανών” (τρόπος του λέγειν) εικαστικών εγκαταστάσεων από κάποιον ιδιοφυή όσο και διεστραμμένο καλλιτέχνη, με σκοπό να αναδείξει το τρισυπόστατο της ανθρώπινης ματαιότητας: ούτε οι αποτυχίες στη ζωή, ούτε οι επιτυχίες, ούτε και η ενδιάμεση κατάσταση που βιώνουμε οι περισσότεροι, δεν μας σώζουν από την άφευκτη μοίρα κάθε έμβιου όντος. Το ότι και οι τρεις εξαφανισμένοι ήταν δικηγόροι το απέδιδαν σε αξιοπρόσεκτη μεν, αλλά πιθανότατα καθαρή σύμπτωση.

Ένα μονάχα ανήσυχο πνεύμα, από κείνα που ξαμώνουν τους πιο απροσδόκητους συλλογισμούς, παρατήρησε ότι ο λόφος, έτσι όπως ήταν απόμερος και με πυκνή περικύκλωση από δέντρα, έμοιαζε κάπως με νησί. Κι ας μην υπήρχε ούτε σταλαγμός νερού τριγύρω. Στο ιστολόγιό του, μάλιστα, αποκαλούσε το νεκρό “Ροβινσώνα”, κατεξοχήν εκπρόσωπο και σύμβολο των κάθε λογής καραβοτσακισμένων. Και ίσως εκεί βρισκόταν η περιπόθητη λύση του αινίγματος. Μπορεί ο ίδιος ο άτυχος νομικός, με τη βοήθεια ενός έμπιστου προσώπου, να “σκηνοθέτησε” τόσο εντυπωσιακά το θάνατό του για να μην πάει και σ’ αυτό το θέμα άπατος: ν’ αφήσει δηλαδή πίσω του μια ανάμνηση τρανταχτή, ανθεκτική στο χρόνο, που θα τον αποζημίωνε – έστω και δίχως να είναι πια σε θέση να νιώσει την ικανοποίηση – για την ασημαντότητα, τις ταπεινώσεις και την κακοδαιμονία μιας ζωής ολόκληρης.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ξαμώνω, σταλαγμός, τρίτος, δικηγόρος, αφήνω, υπώρεια, τρισυπόστατος, ευλύγιστος, περικύκλωση, περιπόθητος* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό). Ο τίτλος προέρχεται από την αποφθεγματική φράση του Οβιδίου “*Tranquillas etiam naufragus horret aquas*” (“Ο ναυαγός τρέμει ως και τα γαλήνια νερά” – κάτι αντίστοιχο με το δικό μας “Όποιος καεί στο χυλό φυσάει και το γιαούρτι” ή/και “Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σχοινί”).

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ*

Το μπάζωμα του ρέματος είχε ανοίξει τεράστιο χάσμα ανάμεσα στους κατοίκους της κωμόπολης. Οι μισοί ήταν υπέρ και οι άλλοι μισοί κατά. Δίχως τη συναίνεση της πλειονότητας, βέβαια, τίποτα δεν επρόκειτο να προχωρήσει. Γι' αυτό και ο πρόεδρος, που βιαζόταν να κλείσει τη συμφωνία με τους μεγαλοξενοδόχους, είχε αναθέσει στους πιο βρωμόστομους από τους υποστηρικτές του να διαβάλουν τους αντιτιθέμενους.

Κι αυτοί, άλλο που δεν ήθελαν. Βάλθηκαν να ρίξουν του κόσμου τη λάσπη, με όποιον τρόπο και μέσο είχαν πρόχειρο. Εφημερίδες, κοινωνικά δίκτυα, κουτσομπολιό σε καφενεία και κομμωτήρια, ψιθυριστές σε δρόμους και πλατείες. Μεθοδικά και με επιμονή ροκάνιζαν την υπόληψη των αντιπάλων τους. Ώσπου μια μέρα, ο πρόεδρος έπεσε πάνω στον πιο κακολογημένο από δαύτους κι έφαγε ένα βρωμόξυλο που ήταν όλο δικό του.

Από παλιά, εξάλλου, του είχε άχτι η κοινότητα για το ότι έκανε τα στραβά μάτια αντί να πολεμήσει την εγκληματικότητα που ένα φεγγάρι είχε φτάσει στα ύψη – ο ανιψιός του, βλέπεις, τον οποίο προόριζε για διάδοχό του μια και εκείνος δεν είχε παιδιά, ήταν ως το λαιμό μπλεγμένος με

την τοπική μαφία. Ήταν κι εκείνο το περιστατικό με τον καπνό που είδαν ένα βράδυ να βγαίνει απ' την πίσω αυλή του – είχαν τότε υποθέσει πως θα ήταν από καύση τίποτα σκουπιδιών, έλα όμως που η ατμόσφαιρα είχε ντουμανιάσει από μια πολύ περίεργη, ασφυκτική μυρωδιά και για μερικές μέρες μετά, οι γείτονες βρίσκονταν σε μια κατάσταση ανεξήγητης ευθυμίας. Όλα αυτά, μαζί με την ξιπασιά της γυναίκας του, η οποία κοιτούσε τους πάντες αφ' υψηλού και συνεχώς καυχιόταν για ανύπαρκτα μεγαλεία, σίγουρα δεν μετρούσαν υπέρ του.

Την επομένη του ξυλοφορτώματος, είδε ζωγραφισμένη στους τοίχους της πολυτελούς του βίλας, ψηλά, κάτω απ' τη στέγη, μια γαλάζια κυματιστή γραμμή. Δεν πολυέδωσε σημασία. Οι διαφωνούντες με την πολιτική του δεν ήταν ασυνήθιστο να βανδαλίζουν την περιουσία του με γκράφιτι και άλλους τρόπους. Κατά το βράδυ, όμως, ξέσπασε μια καταιγίδα τρομερή. Το ρέμα πλημμύρισε και κατέβασε τόσο νερό, που έπνιξε τον τόπο και η βίλα του προέδρου βούλιαξε.

Ούτε ο ίδιος, ούτε η γυναίκα του έπαθαν τίποτα, αλλά δεν έδειχναν να συμμερίζονται τη γενική πεποίθηση πως οι απανωτές αναποδιές ήταν αποτρεπτικοί οιωνοί για να σταματήσουν τα έργα του μπαζώματος. Εκκρεμούσε ακόμα η συμφωνία με τους μεγαλοξενοδόχους – και τέτοιες προοπτικές δεν τις πετά κανείς εύκολα στα σκουπίδια, μόνο και μόνο εξαιτίας μιας ανόητης μαζικής πρόληψης.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *κυματιστός*, *μπάζωμα*, *συναίνεση*, *εγκληματικότητα*, *ροκανίζω*, *παλιά* (επίρρημα), *βρωμόστομα*, *καύση*, *βρωμόξυλο*, *μεγαλείο* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

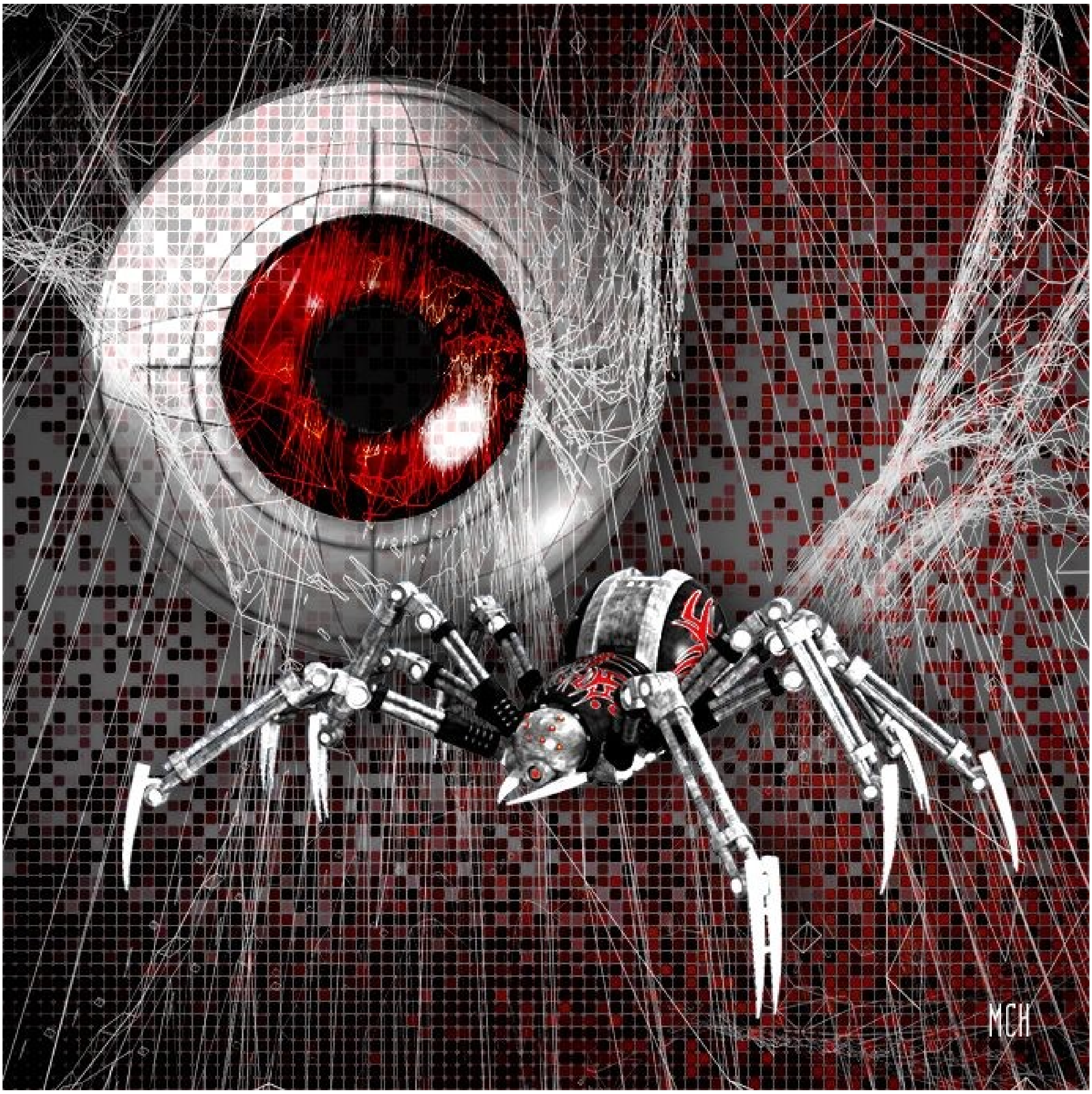

GALATEA V1.0RC*

Δεν ξέρω τ' όνομά μου ούτε τη ράτσα μου. Με κόπο ανοίγω τα μάτια μου σε μια πρωτόγνωρη κόκκινη στίλβη. Τα άμαθα, μουδιασμένα πόδια μου απλώνονται άγαρμπα από δω κι από κει, σκίζουν το ντελικάτο κουκούλι που με τυλίγει. Μόλις ήρθα στον κόσμο κι όμως νιώθω λες και ξαναγεννιέμαι για εκατοστή φορά. Ίσως απ' τα δεκάδες ξαναζωντανέματά μου, καθώς ο δημιουργός μου δεν εννοούσε να τα παρατήσει. Δεν του πέτυχα με την πρώτη και τον παίδεψα. Μα αυτός εκεί, ακούραστος και πεισματάρης, να συγκομίζει και να συνταιριάζει τα κομμάτια μου ώσπου είδε, επιτέλους, μέσα στο κέλυφός μου να σπιθίζει μια ιδέα ζωής.

Δειλά, με άκρα προσοχή, κάνω το παρθενικό μου βήμα στο γυαλισμένο κράσπεδο. Γιατί τρέμω τόσο; Το σπίτι του είναι και δικό μου, δεν υπάρχει λόγος να φοβάμαι. Και να πέσω κάτω, θα με πιάσει. Δεν θα με μαλώσει. Δοκιμάζω τις αθρώσεις μου. Είναι στέρεες, δύσκαμπτες και βαριές ακόμα απ' την ακινησία. Γύρω μου βλέπω σκορπισμένα τα εργαλεία της αλλόκοτης μαιευτικής που με έβγαλε στο φως. Ψηλά στον απέναντι τοίχο, μια σειρά εικονίσματα, προγονικά κειμήλια που κληρονόμησε απ' το παπαδοκρατούμενο σόι του. Δεν είναι θρήσκος, μα τον έχω ακούσει να μιλάει

στο Θεό – αν και δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς είναι ο Θεός. Για μένα, Θεός είναι εκείνος που με έφτιαξε.

Η φωνή του. Φτάνει στ' αυτιά μου καθαρή και δυνατή, δίχως πια να τη θαμπώνει το κουκούλι. Προφέρει ένα όνομα που πρέπει να είναι το δικό μου. Ναι, τώρα ξέρω πώς με λένε. Είμαι η Γαλάτεια.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *δημιουργός*, *ξαναγεννιέμαι*, *ράτσα*, *συγκομίζω*, *σπίτι*, *παπαδοκρατία*, *προγονικός*, *μαιευτική*, *ξαναζωντάνεμα*, *κράσπεδο* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΣΠΙΤΟ*

Από τότε που κληρονόμησε το ξαντήριο της θειας του, έγινε τυραννίσκος. Επιστατούσε το προσωπικό με πυγμή σιδερένια και καμιά ανοχή στην απειθαρχία. Κι η σκληρότητά του δεν περιοριζόταν στη δουλειά, μα και στο σπίτι του είχε καταντήσει αφόρητος. Δεν περνούσε μέρα που να μη λογοφέρει έστω και μια φορά με τη γυναίκα του, η οποία ήταν λαίμαργη και τρελαινόταν για γλυκά. Την κατηγορούσε ότι καταβρόχθιζε κυριολεκτικά την κοινή τους περιουσία και απειλούσε να τη χωρίσει έτσι και συνέχιζε το ίδιο βιολί.

Η ταλαίπωρη, είχε πει αμάν με την τσιγκουνιά και την κακοριζικιά του και καταριόταν μέσα της τη θεια του, που άθελά της, βέβαια, τον είχε οδηγήσει σε τέτοιες παράλογες ακρότητες. Πάνε πια οι εποχές που τη γλυκοφιλούσε και την τάιζε πετιμέζι. Ο κάποτε καλομίλητος και βολικός άνθρωπος που είχε αγαπήσει, ήταν τώρα στριμμένο άντερο και δεν αντεχόταν.

Μελαγχολική περιφερόταν στο καντόνι και κοιτούσε τα τρένα στο σταθμό, παρακαλώντας να βρει το κουράγιο για ν’ ανέβει σ’ ένα από αυτά και να γλιτώσει επιτέλους από τη μιζέρια και την ακατάπαυστη γκρίνια του προκομμένου της. Πότε ήταν που νόμισε πως το πεπρωμένο τής είχε

φανερωθεί στο πρόσωπο εκείνου απ' τον οποίο σήμερα ευχόταν μ' όλη της την καρδιά να απαλλαγεί, με κάποιον, οποιονδήποτε τρόπο;

Καθισμένη στην αποβάθρα, περίμενε με την παραίτηση της απελπισίας να της ξαναδείξει η ζωή ένα σημάδι. Ένα ίχνος οιωνού, τέλος πάντων.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ξαντήριο*, *τυραννίσκος*, *σταθμός*, *καντόνι*, *επιστατώ*, *γλυκοφιλώ*, *λαίμαργος*, *πετιμέζι*, *ξαναδείχνω*, *λογοφέρνω* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΤΑΛΑΝΤΩΣΗ*

Καθώς η μάνα του ανακάτευε το σιρόπι για τα μελομακάρονα, εκείνο κοίταζε περίεργο την πλατιά μεταλλική κουτάλα που κρεμόταν πάνω απ’ τον πάγκο της κουζίνας. Στη ρηχή της κοιλότητα καθρεφτιζόταν ένα θέαμα αλλόκοτο: ένα αναποδογυρισμένο, άτεχνα σκιτσαρισμένο πρόσωπο, σχεδόν άμορφο απ’ τα μάτια και πάνω, γεμάτο κόκκινες και μπλάβες στάμπες.

Αν στεκόταν λιγάκι πιο μακριά, δεν θα το είχε καλοξεχωρίσει. Από γεννησιμιού του, η όρασή του ζωγράφιζε τον κόσμο σκοτεινιασμένο και θολό – κι όσο μεγάλωνε, πύκνωνε η σκοτεινιά και η θολούρα. Σκόνταφτε σ’ όποιο εμπόδιο έβρισκε στο δρόμο του, κουτούλαγε στους τοίχους, έπεφτε και χτυπούσε στα σκαλιά. Μα κανείς δεν πίστευε τα παράπονά του πως δεν βλέπει, το έλεγαν σκουντούφλικο και αδέξιο και γελούσαν με τα παθήματά του. Νόμιζαν πως σαν όλα τα παιδιά, δεν ήθελε παρά να τραβήξει την προσοχή.

Ώσπου μια μέρα σκαρφάλωσε σ’ ένα σκαμνάκι πάνω σ’ ένα παλιό καφάσι πάνω σε μια σαρακοφαγωμένη κουτσή καρέκλα, για να δει επιτέλους από κοντά τι έδειχνε το κάδρο ψηλά στον τοίχο του διαδρόμου. Η καρέκλα δεν άντεξε το λιγοστό του βάρος κι εκείνο έσκασε με τα μούτρα

στο τσιμεντένιο πάτωμα. Στην αρχή δεν κατάλαβε τίποτα, μονάχα ένα μούδιασμα σ’ όλο του το πρόσωπο. Ο πόνος ήρθε ώρες αργότερα. Δεν μπορούσε ν’ ανοίξει το στόμα του για να μιλήσει ούτε να φάει κι όταν ανάσαινε, ένιωθε να περνά σίδερο πυρωμένο απ’ τα ρουθούνια του.

Πρόσεξε ωστόσο μια αλλαγή στο φέρσιμο των γύρω του. Τους άκουγε να ψιθυρίζουν με ένοχη συμπόνια κι απορούσε που δεν το άφηναν να βγει έξω ούτε να κοιτάξει σε καθρέφτη. Ως και τα κουταλάκια του γλυκού τού άρπαζαν απ’ τα χέρια μόλις τα πλησίαζε στο πρόσωπό του. Μα δεν είχαν υπολογίσει την πλατιά μεταλλική κουτάλα, που άθελά της του μαρτύρησε την αλήθεια.

Εκείνο όμως δεν τρόμαξε. Δεν έκλαψε. Η μπλαβοκόκκινη όψη του ταίριαζε τόσο ωραία με τη θαμπή εικόνα του κόσμου του. Τεντώνοντας όσο έφτανε το χέρι, σκούντησε την κουτάλα μαλακά με το δάχτυλό του και χάζευε το ανάποδο κι αλλιώτικο, χρωματιστό του πρόσωπο που με χάρη λικνιζόταν στον αέρα.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους με θέμα: *Καθρέφτες & Αντικατοπτρισμοί*.

ΑΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΕΣ*

Ο κλειδαράς κατέφθασε ενώ παίζαμε τριόδι έξω απ’ το οίκημα, με τη νοτερή δροσιά του ευραπηλιώτη να μας θυμίζει πως η ώρα ήταν περασμένη και δεν θ’ αργούσε να πέσει το βράδυ. Ξαφνιαστήκαμε βλέποντάς τον να κραδαίνει μια χωροστάθμη, ντυμένος μ’ έναν ποδήρη χιτώνα σε αρχαίο στυλ. Τι το ’θελε το τοπογραφικό εργαλείο ο κλειδαράς; Αμέ τον αρχαίο χιτώνα; Δεν είχαν έρθει ακόμα οι Απόκριες.

Ο ζήλος μου για το παιχνίδι, μαζί με το ότι δεν είχα κερδίσει ούτε μια φορά σ’ ένα ολόκληρο απόγευμα, είχαν πολλαπλασιάσει την ευαισθησία μου στο ηχοαίσθημα του χώρου. Έτσι το αυτί μου έπιασε αμέσως τους ανεπαίσθητους ψιθύρους που άρχισαν να γεμίζουν την ατμόσφαιρα.

Ο κλειδαράς προχωρούσε προς το μέρος μας ανέκφραστος, με κινήσεις στακάτες, σαν κουρντισμένες. Η κοινωφέλεια του επαγγέλματός του εκείνη τη στιγμή πρέπει να του ήταν εντελώς αδιάφορη. Τα πάντα, δηλαδή, έδειχναν να του είναι αδιάφορα. Πέρασε ανάμεσά μας σαν να μην είχε καν αντιληφθεί την παρουσία μας, τσαλαπατώντας τον πίνακα της τρίλιζας και σβήνοντας με τα βαριά παπούτσια του τα σημάδια που είχαμε σχεδιάσει με κιμωλία στην άσφαλτο. Η

χωροστάθμη του έπεσε απ’ τα χέρια. Όποιος τον είχε απόψε καλέσει επειγόντως, ατύχησε. Θα καθόταν ποιος ξέρει ως πότε κλειδωμένος έξω απ’ το σπίτι του, αν δεν φρόντιζε να βρει σύντομα άλλον κλειδαρά.

Τον είδαμε να κατευθύνεται καταπάνω στον τοίχο, να σκοντάφτει με φόρα στο χοντρό ντουβάρι και να μένει εκεί κολλημένος, με τα πόδια του μόνο να κινούνται μηχανικά σ’ ένα ακατάπαυστο σημειωτόν.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *οικώ*, *κοινωφέλεια*, *κλειδαράς*, *ηχοαίσθημα*, *χωροστάθμη*, *τριόδι*, *ποδήρης*, *ζήλος*, *ευραπηλιώτης*, *ατυχώ* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

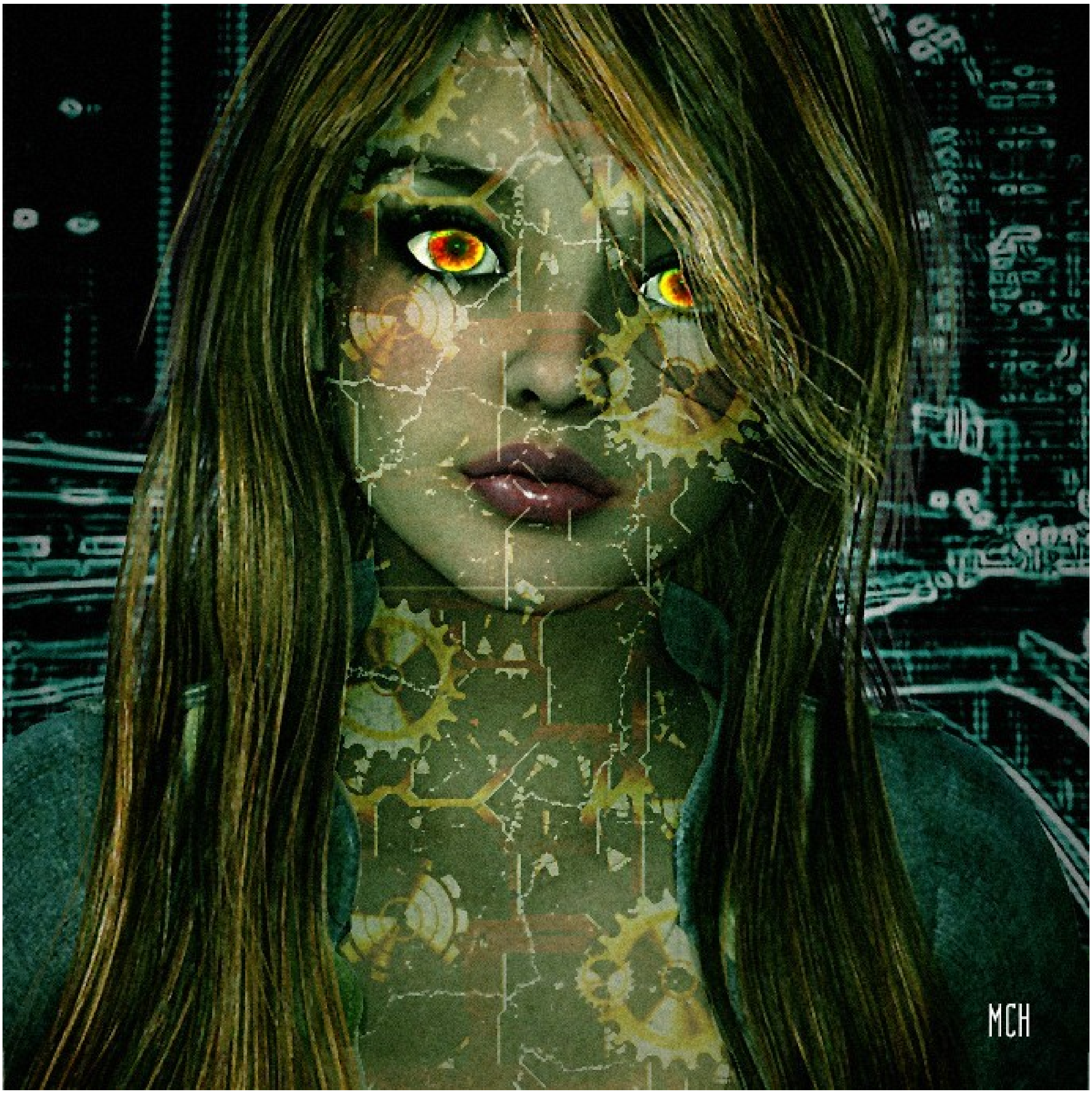

CYBORGETTE*

Ήταν πνευματώδης, οπωσδήποτε, κοινωνός πάντοτε των νέων ιδεών. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε να μη θαυμάζει και την κομψοτεχνία των παλιών εργοχείρων, το περίτεχνο τρυπογάζι στα σχεδόν χαρτογραφικά σχέδια που πλαισιώνονταν από τα τελάρα του κεντήματος. Είχε, μάλιστα, στο δωμάτιό της ένα παλιομοδίτικο λεγένι, που έπαιζε ρόλο κυρίως διακοσμητικό.

Ποτέ δεν την είχαν παιδέψει ιδιαίτερα οι μεταβάσεις από τις παραδοσιακές στις μοντέρνες συνήθειες, γιατί ο προγραμματισμός της είχε γίνει από άτομα διορατικά, τα οποία είχαν προβλέψει τις αλματώδεις εξελίξεις του μέλλοντος. Κι εκείνη ήταν παιδί μιας εποχής που δύσκολα διερμηνευόταν από τις επόμενες. Ανάμεσα σε κόσμους, με το περιέλιγμα της επιστήμης που την είχε πλάσει, μελετούσε τους περασμένους καιρούς πασχίζοντας να δημιουργήσει τις δικές της αναμνήσεις.

Τα πολύχρωμα, λεπτεπίλεπτα και καμπυλωτά μπιμπελό του παρελθόντος, αραδιασμένα στα ράφια γύρω της, συναρμολογούσαν ένα σύμπαν τόσο αλλιώτικο από τη σκοτεινή και φωσφορίζουσα, τετράγωνη καθημερινότητα της τωρινής της ύπαρξης. Ήταν φορές που η

νοημοσύνη της βραχυκύκλωνε από την άκρα αντίθεση των εντυπώσεων – και τότε έκλεινε τα μάτια της και ονειρευόταν ηλεκτρικά προβατάκια.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *κομψοτεχνία*, *λεγένι*, *περιέλιγμα*, *παλιομοδίτικος*, *τρυπογάζι*, *πνευματώδης*, *διερμηνεία*, *χαρτογραφικός*, *παιδεύω*, *κοινωνός* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό). Η αναφορά στα “ηλεκτρικά πρόβατα” κλείνει το μάτι στο εμβληματικό δυστοπικό μυθιστόρημα *Do Androids Dream of Electric Sheep?* του Philip K. Dick (1968), στο οποίο βασίστηκε η ταινία επιστημονικής φαντασίας *Blade Runner* (Ridley Scott, 1982).

ΜΙΜΗΣΙΣ ΠΡΑΞΕΩΣ*

Ο σκηνοθέτης ήταν πεπεισμένος ότι η νέα του παράσταση θα ξετρέλαινε ως και το πιο απαιτητικό κοινό. Με παιδιάστικο ενθουσιασμό έβγαινε σ' όλες τις εκπομπές της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου και διατεινόταν πως είχε φτάσει στο απόγειο της καριέρας του – και μόλις κατέβαινε το έργο, ο ίδιος σκόπευε πια να αποσυρθεί. Δεν θεωρούσε ότι θα κατάφερνε ποτέ να ξεπεράσει αυτό το επίτευγμα, που ωστόσο δεν είχε καν παρουσιαστεί ακόμα.

Ήταν ένα μυστήριο. Κανείς δεν ήξερε τίποτα συγκεκριμένο. Οι συντελεστές είχαν δώσει όρκο βαρύ να μην αποκαλύψουν το παραμικρό. Αντί να ρίχνουν έστω και ελάχιστο φως, τα δελτία Τύπου και τα προωθητικά σποτάκια με τις κρυπτικές τους νύξεις συσκότιζαν κι άλλο το αίνιγμα.

Η αυτάρεσκη αισιοδοξία του σκηνοθέτη δεν λάμβανε, βέβαια, υπόψη την κοινή γνώμη, η οποία κάθε τι νεοφυές το βλέπει συνήθως με επιφύλαξη. Η εντεινόμενη μυστικοπάθεια γύρω απ' το θέμα άρχισε να ανεβάζει τη στάθμη της δυσπιστίας και να αποθαρρύνει το όποιο ενδιαφέρον. Όσο πλησίαζε η βραδιά της πρεμιέρας, οι πιθανότητες επιτυχίας μειώνονταν επικίνδυνα.

Μέσα σ' όλα, η πρωταγωνίστρια χρειάστηκε τελευταία στιγμή να καταφύγει επειγόντως σε ελβετικό σπα προκειμένου να απαλλαγεί απ' τους κάλους της, που λες και το έκαναν επίτηδες και

την είχαν φέρει σε σημείο ώστε να μην μπορεί να σταθεί όρθια – πόσο μάλλον με τα εικοσάποντα τακούνια στιλέτο που έπρεπε να φοράει επί σκηνής. Οι μύες των ποδιών της πάθαιναν διαρκώς κράμπες και η δισκοπάθειά της είχε χτυπήσει κόκκινο.

Στη συνέχεια η γκαντεμιά έπληξε το σκηνικό, που περιλάμβανε κάμποσα διακοσμητικά φυτά με ιδιαίτερα εύφλεκτο ξυλώδη κορμό. Ένα μισοσβησμένο τσιγάρο που ξέμεινε κατά λάθος από τις πρόβες έγινε αιτία να ξεσπάσει πυρκαγιά, η οποία κόντεψε να κάνει στάχτη όλο το θέατρο. Όπως κάθε άσκεφτη υπερβολή, έτσι και η υπέρμετρη φιλοδοξία του σκηνοθέτη εμπεριείχε το διαβρωτικό έγκλεισμα της ύβρης.

Στο τέλος η παράσταση αναβλήθηκε, για να ματαιωθεί οριστικά ύστερα από μια σειρά παρόμοιων κακοτυχιών. Το εγχείρημα παρέμεινε ένας άλυτος γρίφος που πέρασε στη σφαίρα του αστικού μύθου. Ο σκηνοθέτης όχι μονάχα δεν αποσύρθηκε, αλλά αναγκάστηκε να ξεπέσει σε τηλεοπτικά σίριαλ του συρμού, μπας και μπορέσει κάποτε να ξεχρεωθεί.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ξετρελαίνω, κάλος, παιδιάστικος, έγκλεισμα, στάθμη, διατείνομαι, νεοφυής, ξυλώδης, παράσταση, μυς* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ*

Δεν είχαμε ξανακούσει τέτοιο θελξικάρδιο εμβατήριο, όσο κι αν η μελωδία του, με τη διάφωνη εναρμόνιση και τις άστατες μετατροπίες της, ήταν κάπως οθνεία στ’ αυτιά μας.

Ο κίνδυνος πολέμου με τους γειτονικούς μας πλανήτες ήταν εξεταστέο ενδεχόμενο, το οποίο ακόμα κι οι πιο μετριοπαθείς αισθάνονταν υποχρεωμένοι να λάβουν υπόψη τους για το εγγύς μέλλλον. Και η παρέλαση των επίλεκτων μαχητών και μαχητριών μας, με το σπαθάτο παράστημα και την αποφασιστικότητα στο βλέμμα, γέμιζε δέος την ψυχή μας μπροστά στο μεγαλείο που απέπνεε. Ήταν μια παραπάνω κι από καθησυχαστική προείσπραξη της προστασίας που ήταν ικανοί να παρέχουν στους αμάχους.

Ο τελικός απολογισμός, βέβαια, ήταν εκείνος που θα μετρούσε. Αλλά προς το παρόν, ο καθένας μας έστρεφε κατασυγκινημένος τις κεραίες του στο φαντασμαγορικό θέαμα και το χειροκροτούσε και με τις τέσσερις παλάμες του. Γιατί ήταν και για το στρατό μας ανεκτίμητο να ξέρει πως είχε τον αμέριστο θαυμασμό και την ενθουσιώδη υποστήριξη των πολιτών.

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ξανακούω*, *κίνδυνος*, *μεγαλείο*, *σπαθάτος*, *οθνείος*, *θελξικάρδιος*, *εξεταστέος*, *προείσπραξη*, *απολογισμός*, *μετριοπαθής* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΦΙΔΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΡΦΟ ΤΟΥ*

Αν και κοσμαγάπητος στην κοινωνική του δραστηριότητα, ήταν προπέτης και η τσιγκουνιά του δεν είχε όρια. Του άρεσε να τραβάει την προσοχή με κάθε τρόπο. Είχε, έτσι, καλλιεργήσει έναν ελαφρό πλην εφετζίδικο σιγματισμό στην ομιλία του, που κατά τη γνώμη του έδινε στα λόγια του μια επίφαση βαρύτητας – στην πραγματικότητα, όμως, ακουγόταν σαν συριγμός φιδιού. Κατά τα άλλα, κανείς δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερα μεμπτό να του προσάψει.

Ωστόσο, ένα πρωί, καθώς έμπαινε στο γραφείο του, το μηχάνημα σάρωσης για τον εντοπισμό ύποπτων αντικειμένων έπιασε κάτι πάνω του που το έκανε να αλαλάζει σαν δαιμονισμένο. Οι σεκιουριτάδες έσπευσαν επιτόπου και τον ανάγκασαν να βγάλει ως και τις κάλτσες του, αλλά δεν βρήκαν τίποτα πέρα από μια ταμπακιέρα φτιαγμένη από χόνδρο λευκού καρχαρία, ίσως όχι εντελώς νόμιμα αγορασμένη, αλλά ούτε κι επικίνδυνη για τη ζωή κανενός.

Έξω φρενών, ξαναντύθηκε κι έδιωξε όλους όσοι είχαν μαζευτεί και ψιθύριζαν αναστατωμένοι. Μόλις κατάφερνε να ηρεμήσει, θα συγκαλούσε εξελεγκτική επιτροπή για να ανακαλύψει ποιος είχε βαλθεί να τον υπονομεύσει – και θα το ανακάλυπτε, που ο κόσμος να χαλάσει.

Υπήρχε ένας ατοποθέτητος ψύκτης νερού στο διάδρομο που με αγαλλίαση τον έβλεπε κιόλας να εκσφενδονίζεται στο κεφάλι του κυρίως υπόπτου. Γιατί δεν έτρωγε κουτόχορτο και μέρα με τη μέρα, η μαύρη λίστα του μεγάλωνε όλο και περισσότερο.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *μεμπτός*, *προπέτης*, *ατοποθέτητος*, *τσιγκουνιά*, *σιγματισμός*, *εξελεγκτικός*, *χόνδρος*, *εφετζίδικος*, *σάρωση*, *κοσμαγάπητος* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ANTE PORTAS*

Τα αποτελέσματα των δημοσκοπήσεων έδιναν συνεχώς λαβή για εξωφρενικές σπεκουλάτσιες. Μια μυστηριώδης οργάνωση θυροκολλούσε προκηρύξεις μ’ ένα παράδοξο κοχλιοειδές σχήμα για λογότυπο και ο ετεροχρονισμένος ψυχαρισμός του κειμένου τους δημιουργούσε την αίσθηση πως η γραφική παραθαλάσσια κωμόπολη είχε μεταφερθεί ως δια μαγείας σε περασμένες εποχές.

Κουκουλωμένοι μαγκουροφόροι κυκλοφορούσαν τη νύχτα στους δρόμους, προξενώντας διαρκή ανησυχία στους φιλήσυχους κατοίκους. Τα απογεύματα ένας υπαίθριος ρήτορας με φωνή σαν καραμούζα στηνόταν στην κεντρική πλατεία και προφήτευε το τέλος του κόσμου. Κανείς, ωστόσο, δεν του πολυέδινε σημασία.

Ώσπου μια μέρα ο δήμαρχος, που ήταν πρώην καπετάνιος, βρέθηκε νεκρός από ανεξιχνίαστη αιτία δίπλα στο ανοιχτό καπάκι ενός υπονόμου. Η ιατροδικαστική επιστήμη σήκωσε τα χέρια ψηλά, σε μια απ’ τις σπάνιες περιπτώσεις όπου όλες της οι μέθοδοι αποδεικνύονταν άχρηστες.

Η χήρα του δημάρχου είχε, βέβαια, τη δική της θεωρία. Εκείνο το τσόκαρο η τρίτη ξαδέρφη της, που ο άντρας της ήταν σίγουρα μπλεγμένος στα κατορθώματα των μαγκουροφόρων, δεν

αποκλείεται να είχε σχέση με την υπόθεση. Οι εχθροί ποτέ δεν λείπουν από το περιβάλλον όποιου κατέχει θέση εξουσίας, ας είναι και περιορισμένου, τοπικού χαρακτήρα.

Αν δεν φοβόταν και για τη δική της ζωή και σωματική ακεραιότητα, είχε πολλά να βγάλει στη φόρα. Και ίσως κάποτε ερχόταν η κατάλληλη στιγμή γι’ αυτό.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *κοχλιοειδής*, *καπετάνιος*, *σπεκουλάτσια*, *μαγκουροφόρος*, *καραμούζα*, *τσόκαρο*, *θυροκολλώ*, *δημοσκόπηση*, *ψυχαριστής*, *ιατροδικαστική* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ*

Μέχρι να ενημερωθούμε για τις εξελίξεις, ο Γερμανός συνάδελφός μας τηλεφώνησε στον πατέρα του κι έμαθε πως ο ανόητος γείτονάς τους βγήκε στα κανάλια και τους έκανε ρεζίλι με συκοφαντικές δηλώσεις εναντίον τους. Ως και φασίστες τους αποκάλεσε, μόνο και μόνο επειδή του είχαν κάνει κάποτε παρατήρηση για τα σκουπίδια που άφηνε βδομάδες ολόκληρες στο μπαλκόνι του, ώσπου οι ένοικοι των γύρω διαμερισμάτων κόντευαν να λιποθυμήσουν απ’ την μπόχα.

Συγχυσμένος, ο Γερμανός συνάδελφος παράγγειλε τον έβδομο καφέ του απογεύματος και κάθισε πάλι μαζί μας, να περιμένει τα νεότερα ανακοινωθέντα. Έπρεπε ως βράδυ της επόμενης μέρας να έχουμε στείλει τις αναφορές και τις ανταποκρίσεις μας. Ήμασταν όλοι τρομερά αγχωμένοι, γιατί τα αφεντικά μας δεν θα έδειχναν καμιά συμπόνια, ούτε καν απλή κατανόηση, έτσι κι έφτανε στα χέρια τους ελλιπές ή ακατάλληλο για δημοσίευση υλικό.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ακατάλληλα, εξέλιξη, πατέρας, Γερμανός, συμπόνια, φασισμός, δηλώνω, αναφέρομαι, ανόητο, μέχρι* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από άρθρα περιοδικού).

ΜΕΤΑΞΥ 2 ΠΥΡΩΝ*

Το σώμα του προϊστορικού θηρίου που προσπαθούσα να φτιάξω με την πλαστελίνη μου δεν πετύχαινε με τίποτα. Η εποχιακή αλλεργία μ’ έκανε να βήχω και να φταρνίζομαι κάθε πέντε δευτερόλεπτα, με αποτέλεσμα να μην έχω καμιά σταθερότητα στα χέρια. Το σαλόνι είχε γεμίσει μυξομάντηλα και ακανόνιστους σβόλους πλαστελίνης που είχαν εκτοξευθεί προς κάθε κατεύθυνση.

Η νταντά μου, που ενδιαφερόταν μόνο να εισπράξει τα τροφεία στο τέλος της εβδομάδας, με είχε παρατήσει στην τύχη μου, ξεκουράζοντας τις ιερές περιοχές της στα μαξιλάρια του καναπέ και διαβάζοντας Άρλεκιν με μια αφοσίωση αντάξια ποδοσφαιρόφιλου που βλέπει την ομάδα του εγκλωβισμένη σε ανένδοτα ισόπαλο σκορ. Η οκταετής συνεργασία της με τους γονείς μου, κατά την οποία είχα ως εκ θαύματος επιβιώσει από πλήθος επικίνδυνων αταξιών και ατυχημάτων, τους είχε με ακατανόητο τρόπο πείσει ότι η γυναίκα αυτή όντως φύλαγε τα νώτα τους όσο έλειπαν. Αυτά συμβαίνουν στις πολυαρχικές οικογένειες, εκείνες δηλαδή όπου το κάθε μέλος είναι καπετάν ένας και κάνει πάντα το δικό του ερήμην των υπόλοιπων.

Αυτήν τη φορά, ωστόσο, είχα αποφασίσει να τραβήξω την κατάσταση στα άκρα. Μια και η πλαστελίνη δεν εννοούσε να συμμορφωθεί με το σχήμα που πάλευα να της δώσω, πήρα τον

αναπτήρα που ήξερα πως ο πατέρας μου είχε κρύψει μέσα σε μια ζωγραφιστή φοντανιέρα κι έβαλα φωτιά στο “έργο” μου και τα σκόρπια μυξόχαρτα που το περιέβαλλαν.

Το αποτέλεσμα ήταν να καεί το μισό σπίτι και μαζί του το Άρλεκιν της νταντάς. Η οποία ήταν απαρηγόρητη, διότι δεν είχε προλάβει να το τελειώσει και τώρα δεν θα μάθαινε ποτέ αν ο Ραμόν τα έφτιαξε τελικά με την Κοντσίτα ή τον Ντιέγο.

Και – το κερασάκι στην τούρτα – δεν το κάλυπτε καν η πυρασφάλεια.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *μυξομάντηλο*, *πλαστελίνη*, *ιερός*, *σώμα*, *οκταετής*, *νώτα*, *ισόπαλος*, *πολυαρχικός*, *πυρασφάλεια*, *τροφεία* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΜΗΔΕΝΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ*

“Τι σύμπτωση!” αναφωνούσαν θορυβημένες οι κομψές κυρίες που με καλά προβαρισμένη μελαγχολία κοιτούσαν τη νεκροφόρα να περνά, τη στιγμή ακριβώς που στην άλλη άκρη του λιβαδότοπου ένα καχεκτικό σκυλί γρύλιζε γοερά πάνω από το ρακένδυτο κουφάρι του αφεντικού του.

Δυο θάνατοι την ίδια μέρα, ενός επιφανούς μέλους της τοπικής κοινωνίας κι ενός ψωραλέου άστεγου που κανείς δεν ήξερε τ’ όνομά του, ούτε από πού κράταγε η σκούφια του. Λες κι η μοίρα είχε αποφασίσει να κάνει ένα εντυπωσιακό ξεσκαρτάρισμα, δείχνοντας στον καθένα τη θέση του.

Τον επικήδειο του πρώτου εκφώνησε ένας ανώτερος υπάλληλος της νομαρχίας, ο οποίος μεγαλαυχούσε ασυστόλως, κουνώντας σαν εξαρθρωμένος κεφάλι και χέρια για έμφαση. Αντί να ξεπετάξει το μακάβριο καθήκον του με δυο απλά λόγια της προκοπής, αυτός είχε βαλθεί να απαγγείλει μόνος του τη *Μαχαμπχαράτα*.

Κορωνίδα της τραγικής ειρωνείας ήταν τα κοράκια που άρχιζαν κιόλας να πετούν πάνω απ’ τον άτυχο άστεγο και το σκύλο του, καθώς και η πολίτσια, που βρήκε την ώρα να συλλάβει τη σύζυγο του προέδρου της κοινότητας για κατοχή απαγορευμένω ουσιών – τις οποίες εκείνη σκόπευε να

μοιράσει διακριτικά στις υπόλοιπες κυρίες για να κάνουν κέφι μετά την κηδεία, στον καφέ της παρηγοριάς.

Το σύστριγγλο που ακολούθησε δεν είχε προηγούμενο. Αν ο φτωχός άστεγος μπορούσε από μια μεριά να δει τι γινόταν μερικά μέτρα παρακάτω απ' το χωμάτινο νεκροκρέβατό του, σίγουρα θα μακάριζε την τύχη του. Τα κοράκια, τουλάχιστον, δεν είχαν LSD κρυμμένο στο στρίφωμα των μεσοφοριών τους.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *νεκροφόρα*, *ξεσκαρτάρισμα*, *μεγαλαυχώ*, *γρυλίζω*, *ξεπέταγμα*, *κορωνίδα*, *εξάρθρωση*, *λιβαδότοπος*, *σύμπτωση*, *πολίτσια* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ*

Ο νέος γείτονας δήλωνε οινοπνευματοποιός στο επάγγελμα και ερασιτέχνης δύτης. Αν και κάπνιζε μανιωδώς, τα πνευμόνια του είχαν εξαιρετικές αντοχές. Η επιχείρησή του τροφοδοτούσε κάθε είδους μαγαζιά που χρειάζονταν ή διέθεταν αλκοόλ σε οποιαδήποτε μορφή ή σύνθεσή του. Η γυναίκα του ήταν από την Κοπεγχάγη, αλλά δεν έμοιαζε καθόλου με σειρήνα – μάλλον με φαλαινοθηρικό, παρά τους εξευγενισμένους τρόπους της.

Στο σαλόνι τους είχαν εγκαταστήσει μια γιγάντια κατασκευή, με χοντρό οκτάπλευρο άξονα στον οποίο ήταν στερεωμένα διάφορα περίεργα εξαρτήματα. Τα παιδιά της πολυκατοικίας έλεγαν ότι ήταν μηχανή του χρόνου, αλλά οι μεγάλοι γελούσαν και προτιμούσαν να πιστεύουν πως το αλλόκοτο αυτό μεγαθήριο είχε σχέση με την οινοπνευματοποιΐα.

Ένα απόγευμα που ευτυχώς το μισό κτίριο ήταν άδειο, ένας τρομερός κρότος ακούστηκε απ' το διαμέρισμα του οινοπνευματοποιού. Σύμφωνα με τα δικά του λεγόμενα, ήταν το μηχάνημα που έσκασε όταν η γυναίκα του σκόνταψε στο χαλί κι έπεσε πάνω του. Η καημένη δεν άντεξε. Λίγες μέρες αργότερα αποδήμησε εις Κύριον.

Προς τιμήν της, ο σύζυγός της πρόσθεσε στις επιχειρηματικές του δραστηριότητες την παραγωγή λιβανιού για σαρανταλείτουργα. Το μυστηριώδες αντικείμενο στο σαλόνι του δεν επισκευάστηκε ούτε αντικαταστάθηκε. Κανείς ποτέ δεν έμαθε τι ακριβώς ήταν, ούτε τολμούσε να ρωτήσει.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *οινοπνευματοποιός*, *καπνίζω*, *δύτης*, *μηχανή*, *σαρανταλείτουργο*, *εξευγενίζω*, *οκτάπλευρος*, *τροφοδότης*, *λιβάνι*, *Κοπεγχάγη* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ*

Η βαριά ευωδιά του μούστου μού έφερνε πάντα ένα σκάσιμο, ιδίως ύστερα απ' τα νερομπούλια που μας τάιζε η θεία Μερόπη για να μη μας βαραίνουν, λέει, το στομάχι. Βέβαια η μουσταλευριά για επιδόρπιο αναιρούσε την ευγενή αυτήν πρόθεση, σε συνδυασμό, μάλιστα, με τα σκυλάδικα που έπαιζε το ραδιόφωνο στο παρασκήνιο όσο τρώγαμε. Εκείνη ειδικά την ημέρα, με είχε πιάσει τέτοιος κοιλόπονος μετά το φαΐ, που βγήκα στον κήπο να περπατήσω λιγάκι, μπας και συνέρθω.

Από μακριά διέκρινα την κακοσούλουπη κατατομή του θείου Βρασίδα, ο οποίος εξέταζε κάτι φυτά που δεν ήξερα πώς τα λένε, με το ραντιστήρι στο ένα χέρι κι ένα φτυάρι στο άλλο. Η βλάστηση του κήπου ήταν έτσι καταμερισμένη που και να ήθελες να τον διασχίσεις απ' τη μια άκρη ως την άλλη χωρίς να κάνεις ακατανόητα δαιδαλώδη δρομολόγια, ήταν πρακτικά αδύνατον.

Οι κακές γλώσσες ψιθύριζαν ότι ο κήπος των θείων μου ήταν τόσο μεγάλος επειδή είχαν ενώσει τη δική τους γη με του μακαρίτη του γείτονά τους, όταν εκείνος, κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες και χωρίς να έχει αφήσει διαθήκη – καθότι μια ζωή μαγκούφης και κακορίζικος – βρέθηκε ένα απόγευμα πεσμένος ξερός έξω απ' την πόρτα του σπιτιού του. Παιδιά σκυλιά δεν είχε, την εποχή

εκείνη δεν υπήρχαν κτηματολόγια, κι έτσι με συνοπτικές διαδικασίες η περιουσία του πέρασε στα χέρια των θείων μου.

Ποιος ξέρει και πόσα άλλα τέτοια ράμματα για τη γούνα του θείου Βρασίδα είχαν οι συγχωριανοί του – πόσο μάλλον που μερικές περιοχές του κήπου του δεν άφηνε κανέναν να τις πλησιάσει. Όλοι έβλεπαν τι υπήρχε *πάνω* στο χώμα, κανείς όμως δεν ήξερε – ούτε ήθελε να φανταστεί – τι (ή *ποιος*) μπορεί να κρυβόταν από κάτω.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ευωδιά*, *νερομπούλι*, *μούστος*, *σκάσιμο*, *σκυλάδικο*, *εξετάζω*, *ενώνω*, *ραντιστήρι*, *κατατομή*, *καταμερίζω* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ*

Οι γιαχνιστές πατάτες του παππού μου προξενούσαν συνήθως ακατάσχετη σιελόρροια στους καλεσμένους του πολύ πριν σερβιριστούν στο τραπέζι, μαζί με μεγάλη ποικιλία εδεσμάτων. Ήταν η σπεσιαλιτέ του, για την οποία καυχιόταν με αθώο καμάρι. Απόλυτα θεμιτό, άλλωστε, αφού η επιτυχία του συγκεκριμένου πιάτου ήταν, λίγο πολύ, εγγυημένη.

Σε κάθε παρέα, βέβαια, όλο και κάποιος θα υπάρχει με πνεύμα ανθενωτικό και διχαστικό, ιδίως αν πρόκειται για άτομο που η τύχη δεν το θέλει. Γιατί το κάθε λουκούλλειο γεύμα που παρέθετε ο παππούς μου το ακολουθούσε μια παρτίδα πόκερ, του οποίου ήταν επίσης δεινός παίκτης και κάθε φορά σηκωνόταν απ' το τραπέζι με μια γερή μπάζα κερδών. Αυτό, ο φίλος του ο Βαγγέλης απ' το καφενείο της γειτονιάς δεν του το συγχωρούσε και δεν άφηνε ευκαιρία να τον κατηγορεί ότι έκλεβε στα χαρτιά. Ο Βαγγέλης δεν το είχε με τα ομαδικά παιχνίδια έτσι κι αλλιώς, δεν συντονιζόταν καλά με τον παλμό τους ούτε δεχόταν με αξιοπρέπεια την ήττα. Ήθελε πάντα να οροθετεί αυστηρά την περιοχή του και δεν του άρεσε καθόλου να του παίρνουν τον έλεγχο μέσα απ' τα χέρια.

Όταν λοιπόν έχασε γι’ άλλη μια φορά σεβαστό ποσό – το οποίο ερχόταν να προστεθεί στα προηγούμενα που χρωστούσε – έφτασε ο κόμπος στο χτένι. Αποφάσισε να δώσει στον παππού μου και τους υπόλοιπους ένα μάθημα. Περίμενε πώς και πώς να έρθει η επόμενη Κυριακή για να βάλει σ’ εφαρμογή ένα σχέδιο φιλόδοξο όσο και ριψοκίνδυνο:

Αντί για την ακαταμάχητη ευωδιά απ’ τις γιαχνιστές πατάτες και τα άλλα σπιτικά φαγητά, οι τακτικοί συνδαιτυμόνες του παππού βρέθηκαν τώρα αντιμέτωποι με μια τσίκνα αποπνικτική, συνοδευόμενη από πυκνή καπνιά που έβγαινε απ’ τα παράθυρα της κουζίνας. Η πόρτα της εισόδου ήταν ανοιχτή όπως συνήθως, αλλά κανείς δεν εμφανίστηκε για να τους υποδεχτεί. Η γιαγιά μου είχε πάει όπως κάθε Σαββατοκύριακο στην αδελφή της κι ο παππούς ήταν μόνος του στο σπίτι. Ανήσυχοι μήπως έπαθε τίποτα, οι φίλοι του μπήκαν μέσα κι άρχισαν να ψάχνουν στα δωμάτια.

Παντού ερημιά και νεκρική ησυχία. Στο τέλος, δυο απ’ τους καλεσμένους βρήκαν τον παππού και τον Βαγγέλη αναίσθητους στο πάτωμα της κουζίνας, ενώ η ηλεκτρική συσκευή είχε ανατιναχτεί κι ο τόπος ήταν γεμάτος πατάτες και σάλτσα. Ως και στο ταβάνι είχαν εκτοξευτεί τα συντρίμμια του μεσημεριανού γεύματος.

Η απόπειρα του Βαγγέλη να σαμποτάρει την κουζίνα του παππού είχε γυρίσει επάνω του. Ο παππούς τη γλίτωσε με ελαφρά εγκαύματα, αλλά ο Βαγγέλης βρήκε έναν απ’ τους πιο ταπεινωτικούς και κωμικοτραγικούς, ίσως, θανάτους που κατέγραψε ποτέ η ιστορία, μ’ έναν πλαστικό λεμονοστίφτη σφηνωμένο στη μύτη του.

Τόσο δύσκολο ήταν να του τον ξεσφηνώσουν, που παραλίγο να θαφτεί μαζί μ’ αυτόν.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ομαδικός, οροθέτηση, παλμός, μπάζα, θεμιτός, γιαχνιστός, σιελόρροια, ανθενωτικός, τσίκνα, καπνιά* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑ*

Η συνήθεια των ξυλοπέδιλων να κάνουν θόρυβο ήταν το μεγαλύτερο πρόσκομμα που αντιμετώπιζε η γκέισα Φουτζίτσου, ενώ σχεδίαζε τη δολοφονία του αυτοκράτορα. Έπρεπε να προμηθευτεί άλλου είδους υποδήματα, που να διευκολύνουν την αθόρυβη προσέγγιση.

Της είχε παρουσιαστεί μια εξαιρετικά δυσεύρετη ευκαιρία να πραγματοποιήσει το υπερφιλόδοξο αυτό εγχείρημα, καθώς ο αυτοκράτορας υπέφερε εδώ και δύο μέρες από μέγα πονόδοντο και ήταν περιορισμένος στα διαμερίσματά του, με την αυστηρή εντολή να μην τολμήσει να τον ενοχλήσει κανείς.

Η Φουτζίτσου τα είχε όλα ζυγίσει σχολαστικά στην μπαλάντζα. Θεωρούνταν έμπιστο πρόσωπο κι έτσι εύκολα θα την άφηναν να μπει – καλό θα ήταν, ωστόσο, να κινηθεί όσο το δυνατόν πιο ήσυχα και διακριτικά. Οι σπουδές της στη μεταψυχιατρική και την ιατροδικαστική θα τη βοηθούσαν να διαμορφώσει τη σκηνή του εγκλήματος ακριβώς όπως χρειαζόταν ώστε να κατασκευάσει για τον εαυτό της ένα ακλόνητο άλλοθι.

Είχε φροντίσει να απειλήσει με διάφορες αφορμές όσους μπορεί να της δημιουργούσαν προβλήματα, προκειμένου να εξασφαλίσει τη σιωπή τους. Ο μόνος που απαιτούσε ιδιαίτερη

μεταχείριση – και η Φουτζίτσου ενδομυχα τον καταριόταν γι' αυτό – ήταν ο επίσημος αυτοκρατορικός πτηνοτρόφος. Ήταν μέχρι θανάτου πιστός στον αφέντη του κι είχε εκπαιδεύσει ως και τις κότες να τον ειδοποιούν με συγκεκριμένο τρόπο, αν τυχόν αντιλαμβανονταν κίνδυνο, ανάβοντας με το ράμφος τους μια ειδική λυχνία.

Καθώς δεν ήταν δυνατόν να ξεπαστρέψει όλα τα πτηνά χωρίς να κινηθούν υποψίες, η Φουτζίτσου έπρεπε να προσαρμόσει κατάλληλα τη μέθοδο δράσης της.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *ξυλοπέδιλα*, *ιατροδικαστική*, *πονόδοντος*, *μέγας*, *σωπαίνω*, *πτηνοτροφικός*, *λυχνία*, *γκέισα*, *μπαλάντζα*, *μεταψυχιατρική* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑ*

Αν και μεγαλώνυμος, δεν ήταν παρά ένας σαυροειδής λιμοκοντόρος που περνούσε τον εαυτό του για πολύ σπουδαίο. Ποτέ δεν άνοιγε την πόρτα στα παιδάκια που χτυπούσαν για τα κάλαντα των Χριστουγέννων και τις σπάνιες φορές που καταδεχόταν να τους ανοίξει, τα έδιωχνε με τον χειρότερο τρόπο, ώσπου κι αυτά είδαν κι απόειδαν και δεν ξανασχολήθηκαν μαζί του.

Και όμως, το υποκείμενο αυτό βρέθηκε γυναίκα που γύρισε να το κοιτάξει και ακόμα χειρότερα, να το παντρευτεί. Ας όψεται το περιεχόμενο των τραπεζικών του λογαριασμών. Όχι βέβαια πως η σύζυγός του ήταν καμιά μπατίρισσα – φερόταν ανεπίσημα ως η κύρια χρηματοδότρια ενός σταυροπηγιακού μοναστηριού – αλλά ως γνωστόν, το χρήμα προσελκύει το χρήμα.

Εκείνη ήταν επίσης οπαδός της πνευματολατρείας και είχε βάλει να της ξανατυπώσουν εγχειρίδια πνευματισμού από τον προπερασμένο αιώνα, ώστε να μπορεί να επικοινωνεί με τους νεκρούς της προγόνους. Στο πλαίσιο της γενικής του εκκεντρικότητας, το ζεύγος επισκεπτόταν σε ετήσια βάση το φημισμένο σπήλαιο της Αλταμίρα και φιλοξενούσε στο σαλόνι του, σε κοινή θέα και σε περίοπτη μάλιστα θέση, μια αυθεντική γαλλική λαιμητόμο.

Κανένας δεν ξαφνιάστηκε – ούτε φυσικά λυπήθηκε – όταν ο σύζυγος μια μέρα που είχε βγει για περίπατο, σκόνταψε σε μια καψάλα και πέφτοντας κάτω με τα μούτρα, έμεινε στον τόπο. Αν δεν την πάθαινε από την αφηρημάδα του, δεν θα ήταν απίθανο να το βρει από κανέναν μακαρίτη προπάππο του, που θα έτριζαν τα κοκαλά του με την τόση και τόσο ανένδοτη αναποδιά του *sui generis* απογόνου του.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *μεγαλώνυμος*, *περιεχόμενο*, *πνευματολατρεία*, *σταυροπηγιακός*, *ξανατύπωμα*, *καψάλα*, *λιμοκοντόρος*, *σαυροειδής*, *λαιμητόμος*, *Αλταμίρα* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΜΠΟΥΜΕΡΑΝΓΚ*

Ο θάλαμος ευωδούσε από τις ανθοδέσμες και τα γλαστράκια που δεν έπαυαν να κουβαλούν οι επισκέπτες, ενώ οι εξεταστές γιατροί ακόμα μελετούσαν τα αποτελέσματα του μυογράφου. Ο ασθενής, βλέπεις, ήταν πανεπιστημιακός διδάκτωρ με ειδίκευση στον Ιωάννη Στοβαίο και ιδιαίτερα αγαπητός στους φοιτητές του. Όχι όμως και στους συναδέλφους του, οι οποίοι μόνο που δεν είχαν ανοίξει σαμπάνιες μαθαίνοντας για την αιφνίδια περιπέτεια της υγείας του και την εσπευσμένη του εισαγωγή στο νοσοκομείο.

Οι ένθερμα φεντεραλιστικές του απόψεις, άλλωστε, κάθε άλλο παρά συγγένευαν με τις δικές τους – ένας ακόμα λόγος για να τον εχθρεύονται και να υπονομεύουν παντοιοτρόπως την επικείμενη άνοδό του στο πρυτανικό αξίωμα. Είχαν μάλιστα φτάσει στο σημείο να ελπίζουν πως δεν επρόκειτο να συνέλθει, ώστε να τον ξεφορτωθούν μια και καλή.

Ανάμεσα στους φοιτητές υπήρχε, ωστόσο, και ένας που δεν συμμεριζόταν το θαυμασμό και τη συμπάθεια των υπόλοιπων προς τον καθηγητή τους. Διότι ήταν γιος ενός από τους πιο λυσσαλέους του πολέμιους και είχε αναλάβει χρέη “κατασκόπου”, ενώ συγχρόνως φρόντιζε να δείχνει καλό

πρόσωπο, με υποκριτική δεινότητα άξια για Όσκαρ. Κατέφθανε πάντοτε απ' τους πρώτους στο αμφιθέατρο, δεν παρέδιδε ποτέ εκπρόθεσμα τις εργασίες του και δεν παρέλειπε να εγκωμιάζει με αηδιαστικά γλοιώδη υπερβολή τον ίδιο άνθρωπο που θα μαχαίρωνε πισώπλατα με την παραμικρή ευκαιρία.

Στο κομοδίνο του ασθενούς στεκόταν ένα ξύλινο καράβι, χειροτεχνημένο από μια φοιτήτρια για γούρι. Στην τρόπιδά του ήταν σκαλισμένη η ευχή "Καλή Ανάρρωση" και τα πανιά του είχαν ένα χρώμα ανοιχτοπράσινο, συμβολίζοντας την ελπίδα. Κάποια στιγμή, ο διπρόσωπος φοιτητής κατάφερε να παρεισφρήσει στο θάλαμο χωρίς να γίνει αντιληπτός και όσο πιο βιαστικά γινόταν, χάραξε στην αντίθετη πλευρά της τρόπιδας, εκείνη προς το μέρος του κρεβατιού – έτσι που να είναι αμυδρά ορατή στον ασθενή, μα όχι στους επισκέπτες του ή στους γιατρούς – τη φράση "Κακό Ψόφο". Η καταρράκωση του ηθικού σίγουρα θα επιδείνωνε την κατάσταση του καθηγητή, αναστέλλοντας τη θεραπεία του.

"Ώστε έτσι, ε; Κακό ψόφο;" άκουσε ξάφνου μια φωνή που του 'κοψε τα ήπατα. Ο άρρωστος είχε ξυπνήσει απ' τον πολυήμερο λήθαργό του και ανακαθίσει στο στρώμα, κοιτάζοντάς τον μ' έναν τρόπο που θα 'κανε το πιο άγριο θηρίο να το βάλει έντρομο στα πόδια. Το ίδιο, φυσικά, έκανε κι αυτός, ορμώντας πανικόβλητος έξω απ' το θάλαμο και τρέχοντας όπως ποτέ δεν είχε ξανατρέξει στη ζωή του.

---

*Το κείμενο αυτό προέκυψε από αυτοσχέδιο παιχνίδι άσκησης ύφους, με χρήση των λέξεων: *μυογράφος*, *φεντεραλισμός*, *εκπρόθεσμος*, *εξεταστής*, *τρόπιδα*, *συγγένεια*, *Στοβαίος Ιωάννης*, *εγκωμιαστής*, *ξανατρέχω*, *ευωδώ* (τυχαία επιλογή δέκα λέξεων από το λεξικό).

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΥΦΟΥΣ
ΤΗΣ ΜΑΡΙΟΝ ΧΩΡΕΑΝΘΗ
ΜΕ ΕΞΩΦΥΛΛΟ & ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ
ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 2026
ΜΕ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΛΟΓΙΣΜΙΚΟ
LIBREOFFICE
ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΔΕΙΑ
CREATIVE COMMONS BY-NC-SA 4.0.

Η Μάριον Χωρεάνθη γεννήθηκε στη Χίο, αλλά μεγάλωσε και ζει στην Αθήνα.

Πραγματοποίησε σπουδές Γαλλικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΕΚΠΑ). Είναι κάτοχος DEUG και Licence de Lettres Modernes (Sorbonne-Paris IV) μέσω των πανεπιστημιακών τμημάτων του Γαλλικού Ινστιτούτου και Diploma of English Studies (Cambridge) μέσω του Βρετανικού Συμβουλίου. Κατέχει άριστα την αγγλική και τη γαλλική γλώσσα, είναι επαρκής στην ιταλική και την ισπανική και έχει βασική γνώση της γερμανικής και της ρωσικής.

Έχει παρακολουθήσει συστηματικά μαθήματα εκφραστικής κίνησης και αυτοσχεδιασμού με τον σκηνοθέτη και καθηγητή θεατρικής αγωγής κ. Γιώργο Γαλάντη, κλασικού τραγουδιού στο Εθνικό Ωδείο με την υψίφωνο κ. Μαρία Σκαρλάτου, κιθάρας με τον κ. Γιάννη Πρεβενιό, πιάνου και θεωρητικών με τον κ. Αλέξανδρο Κοϊμτζόπουλο. Κατά καιρούς έλαβε μέρος σε χορωδίες και φωνητικά σύνολα, καθώς και σε ερασιτεχνικές συναυλίες και θεατρικές παραστάσεις.

Για πολλά χρόνια εργάστηκε ως μεταφράστρια λογοτεχνίας και δοκιμίου (από και προς τα Αγγλικά και τα Γαλλικά) και εικονογράφος σε συνεργασία με εκδοτικούς οίκους (GEMA, Εριφύλη & Ιδεόγραμμα, Ιωλκός, Καλέντης, Μεταίχμιο, Modern Times, Πατάκης, Περίπλους, Σμυρνιωτάκης, Σύγχρονοι Ορίζοντες, Φιλιππότης, Φυτράκης, Ψυχογιός) και περιοδικά της Αθήνας και της περιφέρειας (*Διαβάζω*, *Ευθύνη* & *Τετράδια Ευθύνης*, *Οδός Πανός*, *Συνεργασία* της ΠΑΣΕΓΕΣ), καθώς και στην ιδιωτική εκπαίδευση ως καθηγήτρια ξένων γλωσσών.

Υπήρξε μέλος του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου (ελληνικού τμήματος της IBBY) και της Καλλιτεχνικής Εταιρίας "Αίσωπος", μέσω της οποίας έλαβε μέρος σε συλλογικές και διεθνείς εκθέσεις εικονογράφησης στην Ελλάδα και το εξωτερικό (Μπολόνια, Φρανκφούρτη), καθώς και της Ένωσης Ελλήνων Θεατρικών και Μουσικών Κριτικών και της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Θεάτρου (AICT).

Αρθρογραφούσε επίσης τακτικά σε έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά και περιοδικές εκδόσεις λόγου και τέχνης (*Fractal*, *Popaganda*, *Αθηναϊκό Ημερολόγιο* & *Ημερολόγιο του Αρχιπελάγους*, *Βακχικόν*, *Διάστιχο*).

Τον τελευταίο καιρό ασχολείται με το σχεδιασμό ιστοσελίδων, τον προγραμματισμό, την ψηφιακή επεξεργασία εικόνας και τη μουσική και ηχητική επένδυση ντοκιμαντέρ, βιντεοπαιχνιδιών και θεάτρου. Από το 1999 κινείται στο χώρο της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής με παράλληλα πειραματικά projects και συνεργασίες με συνθέτες και συγκροτήματα από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Φτιάχνει επίσης κόμικς για μεγάλους, πολιτικό γελοιογραφικό σκίτσο, εξώφυλλα βιβλίων και μουσικών άλμπουμ και διαδικτυακά παιχνίδια γρίφων και εναλλακτικής πραγματικότητας.